

tv-column | Van Velzen

15 april 2009

Joost van Velzen

De verte brengt nabij

Een man alleen, dat valt niet mee. Koken, wassen, strijken, het alleen zijn op zich; vrouwen kunnen dat beter. Zeker wanneer man en vrouw al meer dan veertig jaar samen zijn. Gaat een stel dan (tijdelijk) uit elkaar, dan is het de man die het meeste lijdt, laten we daar maar gewoon eerlijk in zijn.

Hoe ziet dat er uit, een man die het zelf moet rooien? We zagen dat maandagavond laat bij de IKON. In de film 'Moederziel' toonde regisseur Pim Hawinkels ons hoe zijn eigen vader het er van af bracht om drie maanden zonder de vrouw te zijn met wie hij al vanaf zijn dertiende verking had en al 44 jaar samen was. Nooit deden ze het zonder elkaar. Nimmer was Frans ver weg van zijn Jeanne.

Tot vorig jaar, toen Jeanne het tijd vond om eindelijk iets voor zichzelf te doen. Samen met een vriendin vertrok ze naar Santiago de Compostella. Voor drie maanden en volledig tegen de zin van haar man.

Maar Frans Hawinkels begreep het wel: „Als ik vier dagen carnaval zou vieren in Heerlen, dan voel ik me zoals zij zich drie maanden voelt.” Dus er zat niks verkeerd. Maar je voelde wel dat er iets op de proef werd gesteld. Twijfel, lichte jaloezie. Zit het nog wel goed?

Een beeld uit 'Moederziel'. Frans belt met Jeanne.

Dat was ook het interessante aan het experiment: hoe houdt zich zo'n relatie. Dat een van de twee op pelgrimstocht gaat naar Santiago de Compostella is niet zo bijzonder, zelfs nogal clichématig, maar het effect ervan op film, dat heeft een meerwaarde en zagen we nog niet eerder. We weten wel dat veel mannen naar de snackbar gaat als vrouwlief de deur uit is. Maar nu kregen we het bewijs.

Frans en Jeanne waren niet helemaal van elkaar gescheiden. Er was wel digitaal verkeer. In die berichtjes en gesprekjes tussen het echtpaar las de kijker veel tussen de regels door. Toen Frans zijn vrouw bekende haar 'wel te missen', zei zij: „Nou, mooi toch?” Waarop de onzekerheid, de twijfel in zijn antwoord besloten lag: „Ja, moet ik daar blij mee zijn?”

De puber-tijd was teruggekeerd, bemerkte ook Frans. „De enige keer dat ik de gevoelens heb gehad die ik nu heb, was toen ik net verkering had.”

En die gevoelens waren sterk. Al op de helft van de rit besloot Frans zijn vrouw op te zoeken en een deel van de wandeling mee te lopen. Maar in Nederland brak oma haar heup en moest Frans terug. En toen oma niet veel later stierf kwam ook Jeanne terug.

Momenten dat je samen moet zijn. Maar de les was toen al geleerd. Want die was zoals Jeanne het zei, toen haar zoon er aan het eind van de film naar vroeg:

„Dat je ieder ook samen een eigen leven kunt hebben.”

Daarna ging ze verder met strijken.

© Trouw 2009